

Trăind pentru alții

„Pentru creștini, prietenia atinge, prin harul divin, un nivel nou și devine un mod de a comunica celorlalți viața lui Cristos”. Un articol despre strânsa legătură dintre prietenie, caritate și apostolat.

20.09.2010

În timpul celei mai recente Zi Mondiale a Tineretului, Papa Benedict XVI își aducea aminte de moștenirea pe care am primit-o de la generațiile anterioare, încurajându-și ascultătorii să construiască, prin

viețile lor creștine puternice, o societate și o lume mai umane. [1]

Fiecare generație ar trebui să ia în calcul ce va lăsa celor următoare: ce trebuie să facem și cum anume așa încât lumea de mâine să fie mai bună decât cea de astăzi. „Credința ne învață că în Isus Cristos, Cuvântul devenit Trup, ajungem să înțelegem măreția propriei umanități, misterul vieții noastre pe pământ și destinul sublim care ne așteaptă în Rai (cf. *Gaudium et Spes*, 24). Credința ne mai învață și că suntem creațiile Domnului, făcute după chipul și asemănarea Sa, înzestrate cu o inviolabilă demnitate și chemate la viața veșnică.” [2] Mesajul creștin ne permite să recunoaștem adevărata demnitate a omului și ne dă mijloacele de a ne comporta în armonie cu adevărul.

Societatea are nevoie de spiritul de evanghelizare al Bisericii, care ne

transmite învățăturile mereu relevante ale lui Cristos. Iar Domnul nostru, așa cum a făcut limpede prin viața Sa, dorește ca noi creștinii să fim preocupați de oamenii din jurul nostru și să servim societatea. Acesta este secretul bucuriei creștine: a fi purtătorul mesajului lui Isus.

Apostolatul, o manifestare a carității

Apostolatul provine din conștientizarea misiunii de caritate la care ne cheamă Dumnezeu. Creștinii sunt martorii, în fața celorlalți, carității lui Cristos și unirii dintre ei. De aceea, apostolatul nu poate deveni vreodată o simplă tactică sau strategie de a aduce suflete la Dumnezeu; nici nu constă dintr-o serie de îndatoriri, pentru că se formează simplu, din dragoste. Suntem conștienți că eficiența sa provine întotdeauna de la

Dumnezeu, cu toate că El se folosește de caracterul fiecăruia.

Caritatea și apostolatul merg mână în mână; de fapt, am putea spune că sunt inseparabile, deoarece caritatea duce la inventivitate în a descoperi cum ne putem îmbunătăți slujirea celorlalți. Mesajul primit de Sf. Josemaria subliniază și relația dintre caritate și apostolat, arătând că ambele – o caritate care este apostolică și un apostolat făcut din dragoste – se identifică cu prietenia: „caritatea necesită să trăim... prietenie.” [3].

„Într-un creștin, într-un copil al Domnului, prietenia și caritatea sunt unul și același lucru. Sunt o lumină divină care răspândește căldură.” [4]
Virtutea carității ne permite să înțelegem realitatea ascunsă a vecinului nostru. Cu ajutorul harului divin, noi creștinii descoperim în fiecare persoană un copil al lui

Dumnezeu, un frate sau o soră în Cristos; Îl descoperim pe Însuși Dumnezeu, care ne oferă imaginea Sa într-o ființă umană, astfel încât să o tratăm cu respectul și onoarea care I se cuvin. Apostolatul, care țintește a fi același lucru ca prietenia, este simplu „venerarea – insist – a imaginii Domnului care se găsește în fiecare ființă umană, și a face tot ce ne stă în putință pentru a-i face să contempleze și ei acea imagine, astfel încât să învețe să se întoarcă la Cristos.” [5].

Adevărata caritate nu este același lucru cu cordialitatea; merge mult mai departe decât relațiile familiale sau prieteniiile bazate pe interese comune sau distracție; nu este doar compasiunea pe care o simțim față de cei care sunt singuri sau suferă într-un fel. Măsura sa este dragostea despre care a vorbit Cristos în „noua poruncă”, dragostea lui Dumnezeu Însuși, *dragostea pe care am avut-o și*

o voi avea întotdeauna pentru voi,
doarece sursa sa este viața interioară
a Sfintei Treimi. Este o dragoste care
nu dispare în fața lacunelor fizice
sau personale, o dorință de „a fi cu
copii omului” care nu poate fi
împiedicată de păcat sau respingere
sau Cruce. Virtutea carității este
dragostea pe care Dumnezeu Însuși o
inspiră în inimile creștinilor pentru a
duce la un nivel supranatural toată
dragostea, dorințele și aspirațiile
oamenilor.

*Cel ce nu iubește nu L-a cunoscut pe
Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este
dragoste. [6].* Am putea parafraza
cuvintele Sf. Ioan și adăuga că cei
care nu iubesc nici nu își cunosc
vecinul, deoarece nu pot recunoaște
imaginea divină într-o altă ființă
umană. O lipsă de caritate poate
afecta intelectul oamenilor și alte
facultăți într-o asemenea măsură
încât devin insensibili la cererile
Domnului și incapabili să arate

recunoștința potrivită unei alte persoane. Mai rău, face imposibil lui Dumnezeu însuși să îi recunoască pe asemenea oameni drept copiii Săi: este ca și cum Dumnezeu a fost împiedicat să ajungă la sufletele celor care s-au separat pe ei înșiși de grația divină.

Importanța fiecărei persoane

Caritatea în cel mai profund sens al cuvântului se manifestă atunci când ne punem la dispoziție în serviciul altora, când recunoaștem că vocația creștină constă din a ne transforma într-un dar pentru ceilalți, altfel încât mulți dintre aceștia să îl întâlnească pe Cristos.

Acesta este exemplul dat de însuși Isus și amintit de martorii vieții Sale pe pământ. Se bucura de fericirea prietenilor Săi, [7] și suferea datorită nefericirilor lor. [8] Întotdeauna Își făcea timp pentru alții. Și-a depășit oboseala pentru a vorbi cu femeia

samariteancă; [9] s-a oprit din drumul Său pentru a ajuta o femei care suferea de hemoragie; [10] și, în timpul propriei suferințe pe cruce, a vorbit cu hoțul bun și i-a deschis acestuia porțile Raiului. [11] Iar dragostea Sa se preocupa de probleme reale: vedem asta în grija Sa de a găsi hrană pentru cei care Îl urmau și în felul în care a îndeplinit acea nevoie materială; [12] este îngrijorat cu privire la nevoia de odihnă a discipolilor Săi și îi duce într-un loc liniștit pentru a petrece mai mult timp împreună. [13] Am putea cita multe alte exemple care arată importanța pe care o dă Dumnezeu fiecăruia dintre noi.

Adevărata dovadă a unei prietenii este a-l pune pe celălalt pe primul loc și de a-i oferi timpul și atenția noastră. Aceasta a fost cheia pe care Sf. Josemaria ne-a dat-o pentru a-L arăta celorlalți pe Cristos. Iar Isus a predat-o cu viața Sa – El întotdeauna

avea timp să se devoteze fiecăruia și să petreacă timp cu toți. Caritatea în adevăratul său sens este atunci când viața unei alte persoane devine, pentru mine, o prioritate. Oamenii care au întâlnit un creștin autentic au nevoie să descopere dragostea divină atunci când văd cum sunt tratați, cum sunt priviți, cum sunt ascultați, cum li se iau în considerare virtuțile și cum li se oferă șansa de a deveni o parte din această aventură supranaturală.

Cum să oferim sufletelor un ajutor real prin această îndrumare spirituală (deși poate nu este folosit acest termen) ca parte a apostolatului nostru? „Meditaază asupra acestei idei: cele mai puternice și eficiente instrumente pot, dacă nu sunt folosite corect, să se știrbească, să se uzeze, și să devină nefolositoare.” [14]

În termeni pozitivi, este o chestiune de a încerca ajutorarea fiecărei persoane să își recunoască talentele date de Dumnezeu și să afle modurile în care le poate pune la dispoziția celorlalți. Trebuie să le încurajăm inițiativele, așa cum a făcut Isus cu apostolii, pregătindu-i unul câte unul, încercând să scoată la lumină ce avea fiecare mai bun.

Încercăm să le aflăm situația, familia și responsabilitățile profesionale și să ne punem în locul lor. Împărțim cu ei grijile și provocările societății de astăzi, iar misiunea Bisericii și a Muncii, într-o lume care, chiar fără să o știe, caută cu disperare sare și lumină. Și, întotdeauna, asezonați totul cu sarea carității. *Caritatea este răbdătoare, este blândă; caritatea nu invidiază, nu este ambițioasă, nu se caută pe sine, nu este provocată; nu are gânduri rele, nu se bucură de ticăloșii, ci de adevăr; rabdă toate lucrurile, crede toate lucrurile, speră toate lucrurile, îndură toate lucrurile.*

[15] Caritatea este întodeauna gata să caute ce este mai bun în fiecare, pentru care este nevoie de o inimă mare și generoasă, de a învăța să se treacă peste defectele celorlalți ca și peste ale noastre, ridicându-se deasupra propriei iritări, proaste dispoziții și răspunsuri nepoliticoase. Oamenii caritabili sunt răbdători și au un spirit curajos: știu cum să aștepte, cum să nu-i umilească niciodată pe alții, cum să suporte totul în numele dragostei; nu se plâng, nu se bucură de tristețile sau problemele altora și nu doresc să iasă în evidență. Ei sunt întotdeauna gata să ofere un cuvânt prietenos de înțelegere și pace.

Valoarea prietenie

Sf. Josemaria a fost un exemplu despre cum să le fim prieteni prietenilor noștri. Un prieten este, scriu autorii clasici, un alt sine – cineva care ne ajută în a ne face

viețile mai tolerabile, care ne este alături la necazuri și care ne împărtășește bucuriile și tristețile. Un prieten este cineva căruia îi putem face confidențe deoarece avem încredere în el. Sf. Josemaria obișnuia să spună că avem nevoie „să putem să ne sprijinim unii pe alții, astfel încât să mergem așa pe drumul vieții, să ne facem aspirațiile să dea roade, să depășim dificultățile, și să beneficiem de rezultatele eforturilor noastre.” [16]

Prietenia este ceva ușor de observat; este aproape o realitate tangibilă: putem simți când anume avem o conexiune cu un prieten, că există o afinitate între noi, că ne bucurăm de compania celuilalt. Pentru creștini, prietenia este ridicată prin harul divin la un nou nivel și devine un mod de a comunica celorlalți viața lui Cristos. Astfel, prietenia este transformată într-un adevărat dar de la Dumnezeu, inseparabil de caritate.

Toti trebuie să ne dezvoltăm aprecierea pentru valoarea prieteniei și să ne creștem cercul cunoștințelor. Ca creștini, trebuie să stabilim un dialog pozitiv cu o mare varietate de oameni și să nu permitem niciodată opiniilor proprii să rezulte în discriminare injustă, sau ca atitudinile sau cuvintele noastre să-i ofenseze pe cei care au un alt punct de vedere. Pentru a reuși acestea, trebuie să fim dispuși să-i ascultăm pe ceilalți și să încercăm să le înțelegem motivele pentru care spun ceea ce spun; altfel, nu ar exista un dialog real, deoarece oamenii vor realiza rapid că nu suntem într-adevăr interesați în ceea ce spun. Trebuie să învățăm să vedem lucrurile și din punctul de vedere al altora.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să cedăm în lucruri care nu depind de noi – deoarece îi aparțin lui Dumnezeu – sau să ascundem sau să

distorsionăm învățăturile lui Cristos din teama de a nu răni pe cineva. O asemenea atitudine ar fi echivalentul inducerii în eroare a cuiva iubit, închizându-i calea către unicul adevăr care poate satisface complet dorința inimii umane și de a-i vindeca neliniștea. Mai degrabă, caritatea lui Cristos ne întărește propriul punct de vedere, dând, în același timp, pace inimii noastre și blândețe modului nostru de exprimare. Prin urmare, vom face mai atractiv pentru alții mesajul divin de speranță și salvare: când dăm sfaturi, când corectăm atitudinea cuiva, afecțiunea pentru prietenii noștri ne va face să folosim cuvinte care nu le provoacă durere sau implică o judecată. Cuvintele ne vor fi percepute drept ceea ce sunt: o dorință sinceră de a-i vedea fericiți.

Atunci trăim adevărul profund al cuvintelor Sf. Ignățiu din Antiohia:

„creștinismul nu este o muncă de convingere, ci de măreție.” [17]

Măreția care este caritatea lui Cristos, deoarece, cu grația lui Dumnezeu, oamenii vor fi atrași de Dumnezeu nu atât prin argumente, cât prin ceea ce văd în noi. „Fiecare generație de creștini trebuie să-și răscumpere și sanctifice propria eră. Pentru asta, trebuie să înțeleagă și să trăiască dorințele altor oameni – egali săi – pentru a le putea face cunoscut, cu darul exprimării, cum pot corespunde acțiunii Duhului Sfânt, aceluși râu etern de comori bogate care se revarsă din inima Domnului. Noi, creștinii, suntem chemați să anunțăm, în propria eră, lumii acesteia în care aparținem și în care trăim, mesajul – vechi și, în același timp, nou – al Scripturii.” [18]

---

[1] Cf. Benedict XVI, *Adresă Tinerilor*, 17 iulie 2008; *Omilie*, 19 iulie 2008.

[2] Benedicto XVI, *Omilie*, 19 iulie 2008.

[3] Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, *Conversații*, nr. 62.

[4] Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, *Forja*, nr. 565.

[5] Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, *Prietenii lui Dumnezeu*, nr. 226.

[6] 1 *Jn* 4, 8.

[7] Cfr. *Lc* 10, 21.

[8] Cfr. *Jn* 11, 35.

[9] Cfr. *Jn* 4, 6 ss.

[10] Cfr. *Mc* 5, 30-32.

[11] Cfr. *Lc* 23, 42-43.

[12] Cfr. *Mt* 14, 15-16.

[13] Cfr. *Mc* 6, 31.

[14] Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, *Brăzda*, nr. 391.

[15] 1 Co 13, 4-7.

[16] Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, *Scrisoare către credincioșii Prelaturii*, octombrie 1965.

[17] Sf. Ignățiu de Antiohia,
Scrisoarea către romani, 3, 3.

[18] Sfântul Josemaría Escrivá de Balaguer, *Când Cristos trece*, n. 132.

J.M. Martín y C. Cavazzoli

---

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/trainind-pentru-altii/> (26.03.2025)